

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/219/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1205223013
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1205223013.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: H. H., T. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/X, V. C. T., zast. advokátom JUDr. Petrom Pandym, Advokátska kancelária, Ľ. Kossutha 99, Kráľovský Chlmec, proti odporcovi: Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Mlynské Nivy 44/a, Bratislava, IČO: 35 815 256, o zaplatenie 426,44 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 22. októbra 2013 č.k. 17C 58/2006-163, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa proti odporcovi domáhal zaplatenia 12.847,- Sk (426,44 eur) s príslušenstvom z titulu nevyplateného podielu na hospodárskom výsledku za rok 2001. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 25,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vykonaným dokazovaním zistil, že navrhovateľ pracoval u odporcu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 02.01.1991, uzavretej s právnym predchodcom odporcu. Výpoveďou zo dňa 07.12.2004 s trojmesačnou výpovednou dobou bol s navrhovateľom skončený pracovný pomer z dôvodu organizačných zmien. Právny predchodca odporcu Slovenský plynárenský priemysel, š.p., uzavrel dňa 15.11.2000 s Plynárenským odborovým zväzom Kolektívnu zmluvu na roky 2001 až 2003, ktorá nadobudla účinnosť dňa 01.01.2001. Navrhovateľ svoj nárok odvodzoval z ust. § 14 tejto kolektívnej zmluvy, podľa ktorého odporca zabezpečí v príslušnom roku tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch vo výške tarifnej mzdy dosiahnutej v predchádzajúcom roku s tým, že podiel na hospodárskych výsledkoch bude vyplatený vo výplatnom termíne za mesiac august 2002. Dňa 11.12.2001 uzavreli zmluvné strany dodatok č. 3 ku Kolektívnej zmluve, v ktorom sa dohodli, že sa ruší celé ust. § 14 Kolektívnej zmluvy. Tento dodatok nadobudol účinnosť dňa 11.12.2001. Skutočnosť, že predseda POZ M. Y. dodatok č. 3 podpísal, mal za preukázané z jeho čestného prehlásenia zo dňa 16.01.2008. Odporca uvádzal, že zisk z 1. polroka 2001 prešiel do základného imania a 2. polrok bol uzavretý so stratou. Z tohto skutkového stavu vyvodil záver, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Svoje rozhodnutie odôvodnil po právnej stránke ust. § 118 ods. 1 a 2, § 119 ods. 3 a § 231 ods. 2 Zákonníka práce. Vyhodnotil, že už v čase podania návrhu na súd bol § 14 Kolektívnej zmluvy zrušený, a preto sa vyplatenie podielov na hospodárskych výsledkoch nemohlo stať nárokovateľnou zložkou mzdy navrhovateľa. Okrem toho márne uplynula 12-mesačná lehota, počas ktorej do prijatia novej kolektívnej zmluvy mohol zamestnanec

uplatniť svoj nárok na súde. Nárok navrhovateľa nie je dôvodný aj preto, že odporca nedosiahol v roku 2001 kladný hospodársky výsledok. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa návrh zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie alebo jeho zmeny a vyhovenia návrhu v plnom rozsahu. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotil dokazovanie, keď nevypočul ním navrhnutých svedkov Y. a Y., ktorí by preukázali neplatnosť Dodatku číslo 3 ku Kolektívnej zmluve. Dôvodil, že neexistuje logický dôvod, prečo by sa predseda odborového zväzu pán Kulifaj vzdal už existujúceho práva na vyplatenie podielov, a prečo by podpisoval dodatok bez súhlasu a bez vedomosti ďalších členov odborového zväzu. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu a považoval ho tiež za nepreskúmateľné.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že znenie dodatku č. 3 je jednoznačné a navyše navrhovateľovi nevznikol nárok na vyplatenie podielov za rok 2001, nakoľko odporca nedosiahol v tomto období zisk. Výsluch navrhovateľom navrhnutých svedkov M. Y. a N. Y. považoval za nadbytočný s poukazom na skutočnosť, že samotný Plynárenský odborový zväz nepopieral existenciu a platnosť dodatku č. 3 ku kolektívnej zmluve, keďže na tento dodatok poukázal i v Návrhu na zrušenie rozhodnutia rozhodcu V. N. Y. zo dňa 16.01.2008.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201 ods. 1 O.s.p.) prejednal odvolanie navrhovateľa podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne a právne správny potvrdiť.

Ustanovenie § 14 Kolektívnej zmluvy SPP, š.p. (nazvané „Podiely na hospodárskych výsledkoch,“) uzavretej na roky 2001 až 2003 stanovuje, že „zamestnávateľ zabezpečí v príslušnom roku tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch vo výške priemernej tarifnej mzdy dosiahnutej v SPP, š.p., v predchádzajúcom roku. Konkrétny postup vyplatenia podielov bude upravený vnútropodnikovým predpisom, vopred prerokovaným s POZ. Termín vyplatenia je stanovený vo výplatnom termíne za mesiac august príslušného roka“. Kolektívna zmluva v tomto znení bola podpísaná dňa 29. mája 2001, za SPP, š.p., jeho generálnym riaditeľom Ing. C. Y. a za POZ jej predsedom M. Y.. Ustanovenia predmetnej kolektívnej zmluvy boli následne menené a dopĺňané dodatkami číslo 2, 3 a 4. Pre posudzovaný prípad bol rozhodujúci dodatok číslo 3, ktorého platnosť navrhovateľ spochybňoval. Predmetný dodatok bol prijatý v nasledovnom znení: „V súlade s ustanovením zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní, v znení zmien a doplnkov a časťou I § 4 bod 2 kolektívnej zmluvy SPP, a.s., na roky 2001 až 2003 sa zmluvné strany dohodli na tomto jej dodatku I § 14 „Podiely na hospodárskych výsledkoch“ - pre rok 2001 sa ruší celý paragraf. Nasledujúce paragrafy sa prečísľujú na § 14 „Doplnkové dôchodkové poistenie“ atď. Tento dodatok je neoddeliteľnou súčasťou kolektívnej zmluvy SPP, a.s. na roky 2001 až 2003 a nadobúda účinnosť dňom jeho podpisu oboma zmluvnými stranami. Dodatok bol podpísaný dňa 11. decembra 2001 za SPP, a.s., V. I. W., predsedom predstavenstva SPP, a.s. a generálnym riaditeľom, V. S. U., členom predstavenstva SPP, a.s. a za POZ jej predsedom M. Y.. Aj bez potreby vykonania znaleckého dokazovania, je na prvý pohľad zrejmé, že podpisy predsedu POZ M. Y., tak na samotnej pôvodnej kolektívnej zmluve, ako aj na predmetnom dodatku, sú rovnaké. Navyše, že M. Y. predmetný dodatok podpísal, je nepochybné i z jeho Čestného vyhlásenia zo dňa 16.01.2008, v ktorom túto skutočnosť potvrdil. Predmetný dodatok tak bol riadne podpísaný tak na strane zamestnávateľa ako aj odborovej organizácie, na to oprávnenými osobami.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na obsah Návrhu plynárenského odborového zväzu na zrušenie rozhodnutia rozhodcu, podaného podľa ustanovenia § 14 ods. 2 zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní zo dňa 16.01.2008, pričom obsah tohto návrhu je odvolaciemu súdu známy z jeho rozhodovacej činnosti (4Co 218/2014, 4Co 604/2013). Ide o návrh, ktorý podal samotný Plynárenský odborový zväz (POZ) voči rozhodnutiu rozhodcu Ing. N. Y., ktorý neuznal nárok na

vyplatenie podielov. V tomto podaní POZ poukazuje na existenciu dodatku číslo 3 ku kolektívnej zmluve (nepopiera ani jeho platnosť), pričom má len za to, že nebol správne pochopený jeho výklad. Podľa neho motívom a úmyslom predmetného dodatku malo byť vyplatenie podielov na hospodárskych výsledkoch za rok 2000 (nie 2001). Podľa POZ bolo potrebné predmetný dodatok vykladať tak, že zmluvné strany sa v súlade s ustanovením § 6 ods. 2 zákona o kolektívnom vyjednávaní dohodli o pozastavení účinnosti predmetného ustanovenia (§14), pričom to jednoznačne časovo ohraničili, a to odo dňa podpisu dodatku do konca roka 2001, teda do 31.12.2001. Obdobie pred tým a po tom však zostalo predmetným dodatkom nedotknuté. Úmysel uvedeného dodatku pozastaviť účinnosť na určitý čas potvrdzuje podľa POZ aj vyjadrenie osôb konajúcich za účastníkov dodatku číslo 3, a to M. Y., vtedajšieho predsedu POZ ako aj V. I. W., vtedajšieho predsedu predstavenstva SPP, a.s.. Z uvedeného potom vyplýva, že ani samotný POZ (ktorého členmi boli aj navrhovateľom navrhnutí svedkovia p. Y., p. Y.) nepopieral existenciu a platnosť dodatku číslo 3 ku kolektívnej zmluve, jeho spornosť spočívala len v rozdielnom výklade jeho obsahu účastníkmi. V dôsledku týchto skutočností potom aj odvolací súd dospel k záveru, že výsluch navrhnutých svedkov (ktorí mali podľa navrhovateľa preukázať nepodpísanie dodatku číslo 3 ku kolektívnej zmluve) je nadbytočný, a teda postup súdu prvého stupňa bol správny, keď ich výsluch v súlade so zásadou hospodárnosti konania nevykonal.

Pokiaľ ide o výklad sporného dodatku č. 3, odvolací súd mal v zhode so súdom prvého stupňa za to, že tento zrušil nárok na vyplatenie podielu na hospodárskych výsledkoch odporcu za rok 2001. K uvedenému záveru bolo možné dospieť výkladom účastníkmi použitého slovného spojenia „ruší sa celý paragraf (14) pre rok 2001“. Ak teda § 14 v jeho znení upravoval „povinnosť zamestnávateľa zabezpečiť v príslušnom roku tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch vo výške priemernej tarifnej mzdy dosiahnutej v SPP, š.p., v predchádzajúcom roku“, tak jeho zrušenie pre rok 2001 znamená, že v roku 2001 takúto povinnosť zamestnávateľ nemal. Keďže za rok 2001 zamestnávateľ takúto povinnosť nemal, nevznikol zamestnancom ani nárok na jeho vyplatenie vo výplatnom termíne august 2002. Iný výklad by znamenal zmenu resp. doplnenie toho, čo v predmetnom dodatku nebolo vôbec obsiahnuté (prejavené). Je totiž rozdiel medzi zrušením „celého“ paragrafu 14 pre rok 2001 (t.j. dochádza k zrušeniu povinnosti odporcu vytvoriť podiel a tým aj k zrušeniu oprávnenia domáhať sa jeho vyplatenia vrátane zrušenia jeho splatnosti) a nevyplatením splatného nároku. Ak by mal výklad dodatku smerovať k tomu, že povinnosť zamestnávateľa zabezpečiť tvorbu podielov sa týkala len roku 2000 resp. že toto ustanovenie bolo časovo ohraničené (obdobie predtým a po tom zostalo nedotknuté), tak by tomu zodpovedala aj jeho formulácia (napr. v znení: „ustanovenie § 14 sa odkladá s účinnosťou na rok 2000“, „povinnosť zamestnávateľa sa nevzťahuje na rok 2000“, „podieľy za rok 2000 nebudú zamestnancom vyplácané“, „rušia sa nároky, ktorých splatnosť nastala v roku 2001“, „ďalšie roky nie sú touto úpravou dotknuté“ a pod.). Naopak, účastníkmi zvolenú formuláciu „ruší sa celý paragraf 14 pre rok 2001“ nemožno vykladať inak, ako tak, že pre rok 2001 povinnosť zamestnávateľa vytvoriť tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch vo výške priemernej tarifnej mzdy dosiahnutej u zamestnávateľa za rok 2000 nevznikla. Tým nevznikol ani nárok zamestnancov na ich vyplatenie. Návrh navrhovateľa teda nebol dôvodný.

Napokon, výklad podľa POZ stráca aj svoj zmysel, keďže k podpísaniu dodatku došlo dňa 11.12.2001 a tento by mal podľa výkladu platiť len do 31.12.2001, t.j. necelý mesiac, pričom logické by bolo, ak by dodatok platil najmenej jeden rok resp. počas celého roka. Ak by sa dodatok týkal obdobia roku 2000, potom nedáva zmysel, prečo platil len 20 dní v mesiaci december 2001. V tomto mesiaci totiž boli nároky zamestnancov na vyplatenie podielov za rok 2000 po lehote splatnosti (splatnosť nárokov nastala ešte v auguste 2001), a odporca bol teda 4 mesiace v omeškaní s ich platením. Ak by potom dodatok slúžil na uznanie takýchto splatných nárokov resp. na ich odpustenie (zánik), nepochybne by sa to odrazilo na slovnej formulácii dodatku (napr. „odporca uznáva nároky...“, „odporca nie povinný vyplatiť nároky splatné za rok 2000“ a pod.) a nerušil by sa ním celý § 14 pre rok 2001 (t.j. vrátane povinnosti podieľy vôbec vytvoriť). Zároveň by sa takýmto dodatkom riešili nároky z minulého obdobia (tie ktoré už vznikli a boli splatné), hoci prostredníctvom dodatkov sa spravidla upravujú vzťahy sporné príp. vzťahy nové, a to s účinkami do budúcnosti.

Za daného stavu sa potom súd prvého stupňa nadbytočne zaoberal existenciou, resp. neexistenciou kladného hospodárskeho výsledku u odporcu za rok 2001 ako predpokladu pre vyplatenie žalovaného podielu. Tiež je možné konštatovať (napriek tomu, že sa súd prvého stupňa touto otázkou nezaoberal), že ani formulácia samotného § 14 nevykazuje znaky dostatočnej určitosti právneho úkonu v zmysle

§ 37 Obč. zák., keď okrem povinnosti zamestnávateľa zabezpečiť tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch, ďalšie podrobnosti vzniku tohto nároku (s výnimkou jeho splatnosti) na jeho vyplatenie ponecháva na úpravu vnútro podnikovým predpisom, ktoré nevedno či vôbec boli u odporcu prijaté, v konaní však predložené neboli. Z uvedeného potom nie je jednoznačné, komu takéto nároky vznikli, za akých podmienok majú byť vyplatené, či sa vzťahujú aj na prípady dosiahnutia záporného hospodárskeho výsledku a pod., čo spochybňuje samotnú platnosť citovaného ustanovenia kolektívnej zmluvy pre jeho neurčitosť.

Odvolací súd tiež konštatuje, že argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku neobstojí. V danom prípade je napadnutý rozsudok v plnom rozsahu preskúmateľný, obsahuje postačujúce vysvetlenie dôvodov, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o neopodstatnenosti návrhu navrhovateľa, rovnako obsahuje ustanovenia právnych predpisov, ktoré súd aplikoval na ním riadne zistený skutkový stav veci a tieto aj náležite interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval dostatočnú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil.

Odvolací súd z týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.